

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 13ης Νοεμβρίου 2007*

Στην υπόθεση C-507/03,

με αντικείμενο προσφυγή του άρθρου 226 ΕΚ λόγω παραβάσεως, η οποία ασκήθηκε την 1η Δεκεμβρίου 2003,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους X. Lewis και K. Wiedner, επικουρούμενους από τον J. Flynn, QC, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενης από τον D. O'Hagan, επικουρούμενο από τους E. Regan και B. O'Moore, SC, καθώς και τον C. O'Toole, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζόμενης από

το **Βασίλειο της Δανίας**, εκπροσωπούμενο από τους J. Molde και A. Jacobsen,

τη **Γαλλική Δημοκρατία**, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και D. Petrausch και την S. Ramet,

το **Βασίλειο των Κάτω Χωρών**, εκπροσωπούμενο από τις H. G. Sevenster και C. Wissels και τον P. van Ginneken,

τη **Δημοκρατία της Φινλανδίας**, εκπροσωπούμενη από την A. Guimaraes-Purokoski,

παρεμβαίνοντες,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, Γ. Αρέστη και U. Löhms, προέδρους τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk (εισηγητή), A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský και J. Klučka, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl

γραμματέας: K. Sztranc-Sławiczek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Απριλίου 2006,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή της, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ιρλανδία, αποφασίζοντας να αναθέσει χωρίς προηγούμενη δημοσιότητα την παροχή υπηρεσιών καταβολής κοινωνικών παροχών στην An Post, την ιρλανδική ταχυδρομική υπηρεσία, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ καθώς και από τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου σε σχέση με σύμβαση που αφορά την παροχή τέτοιων υπηρεσιών.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Από την εικοστή αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/50/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων υπηρεσιών (ΕΕ L 209, σ. 1), προκύπτουν τα εξής:

«[...] για την εξάλειψη των πρακτικών που περιορίζουν τον ανταγωνισμό, γενικότερα, και τη συμμετοχή σε διαγωνισμούς εκ μέρους υπηκόων άλλων κρατών μελών, ειδικότερα, είναι αναγκαία η βελτίωση της πρόσβασης των παρεχόντων υπηρεσίες στις διαδικασίες σύναψης των συμβάσεων».

- 3 Το άρθρο 3, παράγραφος 2, της οδηγίας 92/50 προβλέπει τα εξής:

«Οι αναθέτουσες αρχές φροντίζουν ώστε να μην υπάρχουν διακρίσεις μεταξύ των διαφόρων παρεχόντων υπηρεσίες.»

- 4 Η οδηγία 92/50 ορίζει, στον τίτλο II αυτής, την καλούμενη «σε δύο επίπεδα» εφαρμογή. Δυνάμει του άρθρου 8 αυτής, οι συμβάσεις που έχουν ως αντικείμενο υπηρεσίες που απαριθμούνται στο παράρτημα I A της οδηγίας συνάπτονται σύμφωνα με τις διατάξεις των τίτλων III έως IV αυτής, ήτοι των άρθρων της 11 έως 37. Αντιθέτως, κατά το άρθρο 9 της εν λόγω οδηγίας, «[ο]ι συμβάσεις που έχουν ως αντικείμενο υπηρεσίες που απαριθμούνται στο παράρτημα I B συνάπτονται σύμφωνα με τα άρθρα 14 και 16».

- 5 Το άρθρο 14 της οδηγίας 92/50 καθορίζει λεπτομερείς κανόνες σχετικά με τις τεχνικές προδιαγραφές που πρέπει να περιλαμβάνει η συγγραφή υποχρεώσεων.

- 6 Το άρθρο 16 της οδηγίας αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Οι αναθέτουσες αρχές που σύναψαν μια δημόσια σύμβαση υπηρεσιών ή διοργάνωσαν διαγωνισμό μελετών, αποστέλλουν προκήρυξη με τα αποτελέσματα της σχετικής διαδικασίας στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [ΥΕΕΕΚ].

[...]

3. Στην περίπτωση δημοσίων συμβάσεων υπηρεσιών απαριθμούμενων στο παράρτημα I B, οι αναθέτουσες αρχές αναφέρουν στην προκήρυξη αν συμφωνούν με τη δημοσίευσή τους.

4. Η Επιτροπή καθορίζει τους κανόνες για τη σύνταξη τακτικών εκθέσεων με βάση τις προκηρύξεις που αναφέρονται στην παράγραφο 3 και για τη δημοσίευση αυτών των εκθέσεων σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 40 παράγραφος 3.

[...]»

7 Το άρθρο 43 της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Το αργότερο τρία έτη μετά τη λήξη της προθεσμίας για συμμόρφωση των κρατών μελών με την παρούσα οδηγία, η Επιτροπή, σε στενή συνεργασία με τις επιτροπές που αναφέρονται στο άρθρο 40 παράγραφοι 1 και 2, επανεξετάζει την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, συμπεριλαμβανομένης της επίδρασής της στην παροχή των υπηρεσιών που απαριθμούνται στο παράρτημα I A καθώς και στις διατάξεις που αφορούν τα τεχνικά πρότυπα. Ειδικότερα αξιολογεί τις προοπτικές πλήρους εφαρμογής της οδηγίας στην παροχή των άλλων υπηρεσιών που απαριθμούνται στο παράρτημα I B, καθώς και την επίδραση της παροχής υπηρεσιών με ιδίους πόρους στο πραγματικό άνοιγμα των αγορών σε αυτόν τον τομέα. Υποβάλλει τις αναγκαίες προτάσεις για την ανάλογη προσαρμογή της οδηγίας.»

- 8 Το παράρτημα I Β της ίδιας οδηγίας απαριθμεί μια σειρά από κατηγορίες υπηρεσιών.

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς και η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

- 9 Στις 4 Δεκεμβρίου 1992, ο Ιρλανδός Υπουργός Κοινωνικών Υποθέσεων συνήψε με την An Post, χωρίς να έχει κινήσει διαδικασία αναθέσεως, σύμβαση δυνάμει της οποίας οι δικαιούχοι κοινωνικών παροχών μπορούσαν να εισπράττουν στα ταχυδρομικά γραφεία τα οφειλόμενα σ' αυτούς ποσά.
- 10 Η αρχική αυτή σύμβαση αφορούσε το διάστημα μεταξύ 1ης Ιανουαρίου 1992 και 31ης Δεκεμβρίου 1996. Τον Μάιο του 1997 η ισχύς της παρατάθηκε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1999 και τον Μάιο του 1999 οι ιρλανδικές αρχές ενέκριναν νέα παράτασή της για το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 2000 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 2002.
- 11 Κατόπιν καταγγελίας, η Επιτροπή άρχισε, τον Οκτώβριο του 1999, αλληλογραφία με την Ιρλανδία.
- 12 Κατόπιν της παρεμβάσεως της Επιτροπής και εν αναμονή της απαντήσεως στα ερωτήματα που αυτή έθεσε, η Ιρλανδία δεν παρέτεινε επισήμως την ισχύ της συναφθείσας με την An Post συμβάσεως. Προκειμένου να μη διακοπεί η καταβολή των κοινωνικών παροχών, η An Post εξακολούθησε να παρέχει τις οικείες υπηρεσίες ad hoc.

- 13 Στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 226 ΕΚ, η Ιρλανδία δεν παρέσχε, κατά την Επιτροπή, λύση στα τεθέντα ζητήματα. Πράγματι, η Επιτροπή εκτίμησε, λαμβανομένων υπόψη των απαντήσεων που παρέσχε το κράτος μέλος αυτό κατόπιν του από 26 Ιουνίου 2002 εγγράφου της οχλήσεως και της από 17 Δεκεμβρίου 2002 αιτιολογημένης γνώμης της, ότι η σύναψη, χωρίς κάποιο μέτρο προηγούμενης δημοσιότητας, νέας συμβάσεως με την An Post αντιβαίνει στις διατάξεις της Συνθήκης ΕΚ και άσκησε, ως εκ τούτου, την υπό κρίση προσφυγή.

Επί της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 14 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η Ιρλανδία δεν τήρησε τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ και τις γενικές αρχές της διαφάνειας, της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Με την προσφυγή της διαβεβαιώνει ότι οι διατάξεις αυτές δεσμεύουν τα κράτη μέλη πέραν των υποχρεώσεων που προβλέπουν τα άρθρα 14 και 16 της οδηγίας 92/50.
- 15 Η Επιτροπή θεμελιώνει την εκτίμησή της σε πολλές αποφάσεις του Δικαστηρίου, οι οποίες καταδεικνύουν, κατ' αυτήν, τη δυνατότητα επικλήσεως του πρωτογενούς δικαίου πέραν των υποχρεώσεων που προβλέπει μια οδηγία (απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2000, C-324/98, Telaustria και Telefonadress, Συλλογή 2000, σ. I-10745· διάταξη της 3ης Δεκεμβρίου 2001, C-59/00, Vestergaard, Συλλογή 2001, σ. I-9505, και απόφαση της 18ης Ιουνίου 2002, C-92/00, HI, Συλλογή 2002, σ. I-5553).
- 16 Η Ιρλανδία αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής και υποστηρίζει ότι, εφόσον ο κοινοτικός νομοθέτης θεσπίζει ρητές διατάξεις ρυθμίζουσες επιμέρους τομείς, οι διατάξεις αυτές δεν μπορούν να παραμεληθούν, να παρακαμφθούν ή να αγνοηθούν

λόγω της εφαρμογής των γενικών κανόνων. Πράγματι, οι ειδικές διατάξεις πρέπει να υπερισχύουν των γενικών διατάξεων. Συνεπώς, με την προσφυγή της η Επιτροπή αποσκοπεί στη διεύρυνση των υποχρεώσεων των κρατών μελών στον τομέα των δημοσίων συμβάσεων παροχής υπηρεσιών.

- 17 Επιπλέον, η Ιρλανδία επικαλείται την αδράνεια της Επιτροπής σε ό,τι αφορά τη σχετική με το ζήτημα αυτό νομοθεσία, μολονότι αυτή έχει αρχίσει πολυάριθμες διαβουλεύσεις για την αναθεώρηση της οδηγίας 92/50 και μολονότι η οδηγία αυτή έχει τροποποιηθεί πολλακίς από της θεσπίσεώς της. Η προσέγγιση της Επιτροπής παραβιάζει τις γενικές αρχές της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.
- 18 Η Επιτροπή αντικρούει την επιχειρηματολογία αυτή, δεχόμενη ως αρχή ότι το παράγωγο δίκαιο είναι δευτερεύον σε σχέση με το πρωτογενές δίκαιο. Επομένως, οποιαδήποτε τροποποίηση της οδηγίας 92/50 ουδόλως θα επηρέαζε τις υποχρεώσεις της Ιρλανδίας.
- 19 Το Βασίλειο της Δανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Δημοκρατία της Φινλανδίας παρενέβησαν υπέρ της Ιρλανδίας.
- 20 Κατά το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, οι αναθέτουσες αρχές υπέχουν περιορισμένη μόνον υποχρέωση διαφάνειας. Κατά το Βασίλειο της Δανίας και τη Δημοκρατία της Φινλανδίας, υπάρχει διαφορά μεταξύ των γλωσσικών αποδόσεων των αποφάσεων στις οποίες αναφέρεται η Επιτροπή, εξαιτίας της οποίας είναι δυνατό να αμβλυνθεί η σημασία των αποφάσεων αυτών. Σύμφωνα με τη Γαλλική Δημοκρατία, ο περιορισμός των υποχρεώσεων των κρατών μελών επιβεβαιώνεται από την οδηγία 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών (ΕΕ L 134, σ. 114), η οποία διατηρεί τη διάκριση της οδηγίας 92/50.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 21 Καταρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κανένας από τους διαδίκους δεν αμφισβητεί ότι, εν προκειμένω, η επίμαχη σύμβαση ασφαλώς εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 92/50 και ότι οι υπηρεσίες καταβολής κοινωνικών παροχών περί των οποίων πρόκειται υπάγονται στην κατηγορία των μη κυρίων υπηρεσιών του παραρτήματος I Β της εν λόγω οδηγίας.
- 22 Κατά το άρθρο 9 της οδηγίας 92/50, «[ο]ι συμβάσεις που έχουν ως αντικείμενο υπηρεσίες που απαριθμούνται στο παράρτημα I Β συνάπτονται σύμφωνα με τα άρθρα 14 και 16».
- 23 Οι ειδικές αυτές διατάξεις των άρθρων 14 και 16 της οδηγίας 92/50 επιβάλλουν στις αναθέτουσες αρχές την υποχρέωση, αντιστοίχως, να καθορίσουν τις τεχνικές προδιαγραφές με παραπομπή στα εθνικά πρότυπα που ισχύουν κατ' εφαρμογή των αντίστοιχων ευρωπαϊκών, τα οποία πρέπει να περιλαμβάνονται στα κείμενα γενικού περιεχομένου ή στη συγγραφή υποχρεώσεων κάθε συμβάσεως, και να αποστείλουν στην ΥΕΕΕΚ προκήρυξη με τα αποτελέσματα της διαδικασίας συνάψεως της συμβάσεως.
- 24 Επομένως, από τη συνδυασμένη ανάγνωση των άρθρων 9, 14 και 16 της οδηγίας 92/50 προκύπτει ότι, όταν οι συμβάσεις αφορούν, όπως εν προκειμένω, υπηρεσίες του παραρτήματος I Β, οι αναθέτουσες αρχές δεσμεύονται μόνον από τις υποχρεώσεις καθορισμού των τεχνικών προδιαγραφών με παραπομπή στα εθνικά πρότυπα που ισχύουν κατ' εφαρμογή των αντίστοιχων ευρωπαϊκών, τα οποία πρέπει να περιλαμβάνονται στα κείμενα γενικού περιεχομένου ή στη συγγραφή υποχρεώσεων κάθε συμβάσεως, και αποστολής στην ΥΕΕΕΚ προκηρύξεως με τα αποτελέσματα της διαδικασίας συνάψεως των συμβάσεων αυτών. Αντιθέτως, οι λοιποί διαδικαστικοί κανόνες της οδηγίας αυτής και ιδίως οι αφορώντες τις υποχρεώσεις διεξαγωγής διαγωνισμού με προηγούμενη δημοσιότητα δεν έχουν εφαρμογή στις εν λόγω συμβάσεις.

- 25 Ειδικότερα, όσον αφορά τις υπηρεσίες του παραρτήματος I Β της οδηγίας 92/50 και υπό την επιφύλαξη της μεταγενέστερης αξιολογήσεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 43 της οδηγίας αυτής, ο κοινοτικός νομοθέτης εκκινεί από την υπόθεση ότι οι συμβάσεις για τέτοιες υπηρεσίες δεν παρουσιάζουν *a priori*, δεδομένης της ιδιάζουσας φύσεώς τους, διασυνοριακό ενδιαφέρον ικανό να δικαιολογήσει τη σύναψή τους κατόπιν διαδικασίας διαγωνισμού, η οποία θεωρείται ότι παρέχει σε επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών τη δυνατότητα να λάβουν γνώση της προκηρύξεως και να υποβάλουν προσφορά. Για τον λόγο αυτό, η οδηγία 92/50 αρκείται στην επιβολή, ως προς αυτή την κατηγορία υπηρεσιών, δημοσιότητας *ex post*.
- 26 Δεν αμφισβητείται ωστόσο ότι η σύναψη δημοσίων συμβάσεων εξακολουθεί να υπόκειται στους θεμελιώδεις κανόνες του κοινοτικού δικαίου και, ιδίως, στις αρχές που καθιερώνει η Συνθήκη όσον αφορά το δικαίωμα εγκαταστάσεως και ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση ΗΙ, σκέψη 42).
- 27 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, ο συντονισμός σε κοινοτικό επίπεδο των διαδικασιών σύναψεως των δημοσίων συμβάσεων αποβλέπει στην εξάλειψη των εμποδίων στην ελεύθερη παροχή των υπηρεσιών και την κυκλοφορία των εμπορευμάτων και, συνεπώς, στην προστασία των συμφερόντων των εγκατεστημένων σε κράτος μέλος επιχειρηματιών οι οποίοι επιθυμούν να παραδώσουν αγαθά ή να παράσχουν υπηρεσίες στις αναθέτουσες αρχές που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-380/98, University of Cambridge, Συλλογή 2000, σ. I-8035, σκέψη 16· της 18ης Οκτωβρίου 2001, C-19/00, SIAC Construction, Συλλογή 2001, σ. I-7725, σκέψη 32, και προπαρατεθείσα απόφαση ΗΙ, σκέψη 43).
- 28 Η οδηγία 92/50 επιδιώκει όμως έναν τέτοιο σκοπό. Ειδικότερα, όπως προκύπτει από την εικοστή αιτιολογική σκέψη της, αποβλέπει στην εξάλειψη των πρακτικών που περιορίζουν τον ανταγωνισμό, γενικώς, και τη συμμετοχή των υπηκόων άλλων κρατών μελών στις συμβάσεις, ειδικότερα, βελτιώνοντας την πρόσβαση των παρεχόντων υπηρεσίες στις διαδικασίες σύναψεως των συμβάσεων (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση ΗΙ, σκέψη 44).

- 29 Συνεπώς, το καθεστώς δημοσιότητας που έχει θεσπίσει ο κοινοτικός νομοθέτης για τις συμβάσεις που αφορούν υπηρεσίες του παραρτήματος I Β δεν μπορεί να ερμηνεύεται υπό την έννοια ότι εμποδίζει την εφαρμογή των αρχών που απορρέουν από τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ, στην περίπτωση κατά την οποία τέτοιες συμβάσεις παρουσιάζουν παρ' όλ' αυτά βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον.
- 30 Έτσι, στο μέτρο κατά το οποίο μια αφορώσα υπηρεσίες του παραρτήματος I Β σύμβαση παρουσιάζει τέτοιο ενδιαφέρον, η σύναψη, χωρίς καμία διαφάνεια, της σύμβασεως αυτής με επιχείρηση εγκατεστημένη στο κράτος μέλος της αναθέτουσας αρχής συνιστά διαφορετική μεταχείριση εις βάρος των επιχειρήσεων που πιθανώς ενδιαφέρονται για τη σύμβαση αυτή και είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος (βλ., υπό την έννοια αυτή, προπαρατεθείσα απόφαση *Telaustria* και *Telefonadress*, σκέψεις 60 και 61, και απόφαση της 21ης Ιουλίου 2005, C-231/03, *Coname*, Συλλογή 2005, σ. I-7287, σκέψη 17).
- 31 Μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση η οποία, αποκλείοντας όλες τις επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες σε άλλο κράτος μέλος, επηρεάζει δυσμενώς κυρίως τις επιχειρήσεις αυτές, αν δεν δικαιολογείται από αντικειμενικές περιστάσεις, συνιστά έμμεση δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας, η οποία απαγορεύεται από τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ (προπαρατεθείσα απόφαση *Coname*, σκέψη 19 και παρατιθέμενη νομολογία).
- 32 Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει ότι, μολονότι η επίμαχη σύμβαση συνδεόταν με υπηρεσίες του παραρτήματος I Β της οδηγίας 92/50, η σύμβαση αυτή παρουσίαζε, για μια επιχείρηση εγκατεστημένη σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο της οικείας αναθέτουσας αρχής, βέβαιο ενδιαφέρον και ότι η επιχείρηση αυτή, καθόσον δεν είχε πρόσβαση στις κατάλληλες πληροφορίες πριν από τη σύναψη της σύμβασεως αυτής, δεν ήταν σε θέση να εκδηλώσει το ενδιαφέρον της για τη σύμβαση αυτή.

- 33 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή οφείλει να προσκομίζει στο Δικαστήριο όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την εκ μέρους του διαπίστωση της παραβάσεως, χωρίς να μπορεί να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο (βλ., υπό την έννοια αυτή, ιδίως, αποφάσεις της 6ης Νοεμβρίου 2003, C-434/01, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2003, σ. I-13239, σκέψη 21· της 29ης Απριλίου 2004, C-117/02, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, Συλλογή 2002, σ. I-5517, σκέψη 80, και της 26ης Απριλίου 2007, C-135/05, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2007, σ. I-3475, σκέψη 26), εν προκειμένω τεκμήριο βάσει του οποίου μια σύμβαση που αφορά υπηρεσίες του παραρτήματος I Β της οδηγίας 92/50 και υπάγεται στους κανόνες που περιγράφονται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως παρουσιάζει κατ' ανάγκη βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον.
- 34 Εν προκειμένω, όμως, η Επιτροπή δεν προσκόμισε τα στοιχεία αυτά. Ειδικότερα, η εκ μέρους της απλή υπόδειξη για την ύπαρξη καταγγελίας που της απευθύνθηκε σε σχέση με την επίμαχη σύμβαση δεν μπορεί να αρκεί για να αποδείξει ότι η εν λόγω σύμβαση παρουσίαζε βέβαιο διασυνοριακό ενδιαφέρον και να βεβαιώσει, ως εκ τούτου, την ύπαρξη παραβάσεως.
- 35 Επιβάλλεται συνεπώς η διαπίστωση ότι η Ιρλανδία, αναθέτοντας χωρίς προηγούμενη δημοσιότητα την παροχή υπηρεσιών καταβολής κοινωνικών παροχών στην An Post, δεν παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 43 ΕΚ και 49 ΕΚ καθώς και από τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου σε σχέση με σύμβαση που αφορά την παροχή τέτοιων υπηρεσιών.
- 36 Ως εκ τούτου, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 37 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Ιρλανδία ζήτησε την καταδίκη της Επιτροπής και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα με την παράγραφο 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου άρθρου, το Βασίλειο της Δανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Δημοκρατία της Φινλανδίας, που παρενέβησαν στη δίκη, φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στα δικαστικά έξοδα.
- 3) Το Βασίλειο της Δανίας, η Γαλλική Δημοκρατία, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

(υπογραφές)

